

[Udenrigsministeren.]

afholdelse her i landet af særlige internationale kursus til belysning af andelsbevægelsens principper og praksis; hertil kan ganske naturligt knyttes andre problemer, der står i forbindelse med gennemførelsen af de jordreformer, som utvivlsomt må betragtes som et af de vigtigste led i bestræbelserne for at fremme udviklingen af de underudviklede områder.

Vi har med interesse fulgt de planer, som for ganske nylig er fremsat af det norske arbejderpartis stortingsgruppe med henblik på en særlig norsk indsats i sagen. Ifølge de indberetninger herom, som foreligger for udenrigsministeriet, synes det at være tanken, at Norge skal „adoptere“ et nærmere begrænset område i Indien, hvis sociale, økonomiske og tekniske udvikling den norske regering vil påtage sig at fremme. Der foreligger ret divergerende oplysninger med hensyn til omfanget af denne hjælpevirksomhed, der dog, såvidt man kan bedømme det, ikke vil overstige 15—20 millioner norske kroner — altså langt under, hvad vi yder i Grønland — indenfor en flerårig periode. Det er hensigten, at de norske planer, hvis de realiseres, skal gennemføres i snævert samarbejde med den allerede bestående administration under FN.

Problemerne i forbindelse med den økonomiske udvikling af de underudviklede lande har to sider. For det første er det nødvendigt at delagtiggøre disse lande i den tekniske viden, som de højere udviklede lande er i besiddelse af, og det er den side, der varetages gennem de eksisterende programmer for teknisk bistand, og hvor vi deltager både med pengemidler til FN og gennem det særlige udvalg. Vi har virkelig rationaliseret arbejdet herhjemme, vi har lagt det sådan til rette, at vi kan yde en virkelig indsats. For det andet — og det er måske det vigtigste, men også det vanskeligste — er det nødvendigt at tilføre de nævnte lande tilstrækkelig kapital til at muliggøre de investeringer i industri og landbrug, som er en forudsætning for den økonomiske udvikling. Det nye norske initiativ må vel ses som et forsøg på indenfor et begrænset geografisk område at forene disse to nært forbundne sider af problemet i en plan, der både forudsætter overførelse af teknisk viden og samtidig hermed industrielt udstyr.

Vedrørende de norske planer vil jeg gerne yderligere gøre følgende bemærkninger til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Selvom jeg anser det norske initiativ for både konstruktivt og påskønnelsesværdigt, er jeg ikke tilbøjelig til at tro, at

det i større omfang skulle virke som et eksempel til efterfølgelse for de store lande, simpelthen af den grund, at tanken om „adoption“ af et underudviklet område næppe vil blive accepteret af de underudviklede lande, såfremt „adoptanten“ er et land, på hvilket der blot kan kastes en skygge af mistanke om imperialistiske interesser. Derfor vil det norske initiativ formentlig først og fremmest have virkning i retning af at påkalde verdens opmærksomhed overfor et ideelt formål og samtidig videreføre Norges store traditioner på den mellemfolkelige hjælpevirksomheds område.

Disse betragtninger leder mig ind på spørgsmålet om mulighederne for et fælles nordisk initiativ i sagen. Selvom en sådan nordisk fællesoptræden formentlig i mange henseender vil kunne øge såvel omfanget som den saglige kvalitet af bistanden til de underudviklede lande, er det vel både tænkeligt og forståeligt, om man fra norsk side finder, at de ofre, som foreslås pålagt den norske befolkning i en god sags tjeneste, også overfor verden bør fremtræde som et norsk initiativ og indsats. Hertil kommer, at de norske planer allerede synes i rask udvikling, idet det er mig bekendt, at den norske regering for tiden ved udsendte repræsentanter drøfter spørgsmålet i New York.

Regeringen er imidlertid besluttet på at overveje spørgsmålet om, hvorvidt vi med vore skandinaviske broderlande bør søge at tilrettelægge et fælles nordisk bistandsprogram. Vi er jo iøvrigt i gang med en fællesskandinaviske indsats, hvor Danmark har været meget virksomt. Jeg tænker på det bidrag, vi har lovet at give til genopbygningsarbejdet i Korea: det træningshospital, der skal drives i fællesskab af Danmark, Norge og Sverige, må ses både som en indsats i efterkrigshjælpen og som en effektiv bistand til den meget vigtige opgave på længere sigt: uddannelse af koreanske læger og sygeplejersker, og dermed en meget virksom hjælp til et underudviklet folk. Også dette hospital vil komme til at stille meget betydelige finansielle krav til de tre nordiske lande.

Min tale i går var allerede i det omfang, den havde, måske lovlig stor; derfor var det et afsnit, jeg i og for sig gerne ville have haft med fra begyndelsen, som jeg lod være at tage med. Men det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) fremsatte i sin tale nogle bemærkninger, som nu gør det naturligt for mig også at komme ind på dette spørgsmål. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kom nemlig i sin tale ind på spørgsmålet om De Forenede Staters øko-